דוד וויגלי
בבית הספר

כתב הוברד מריס
צייר לאנג קמבל

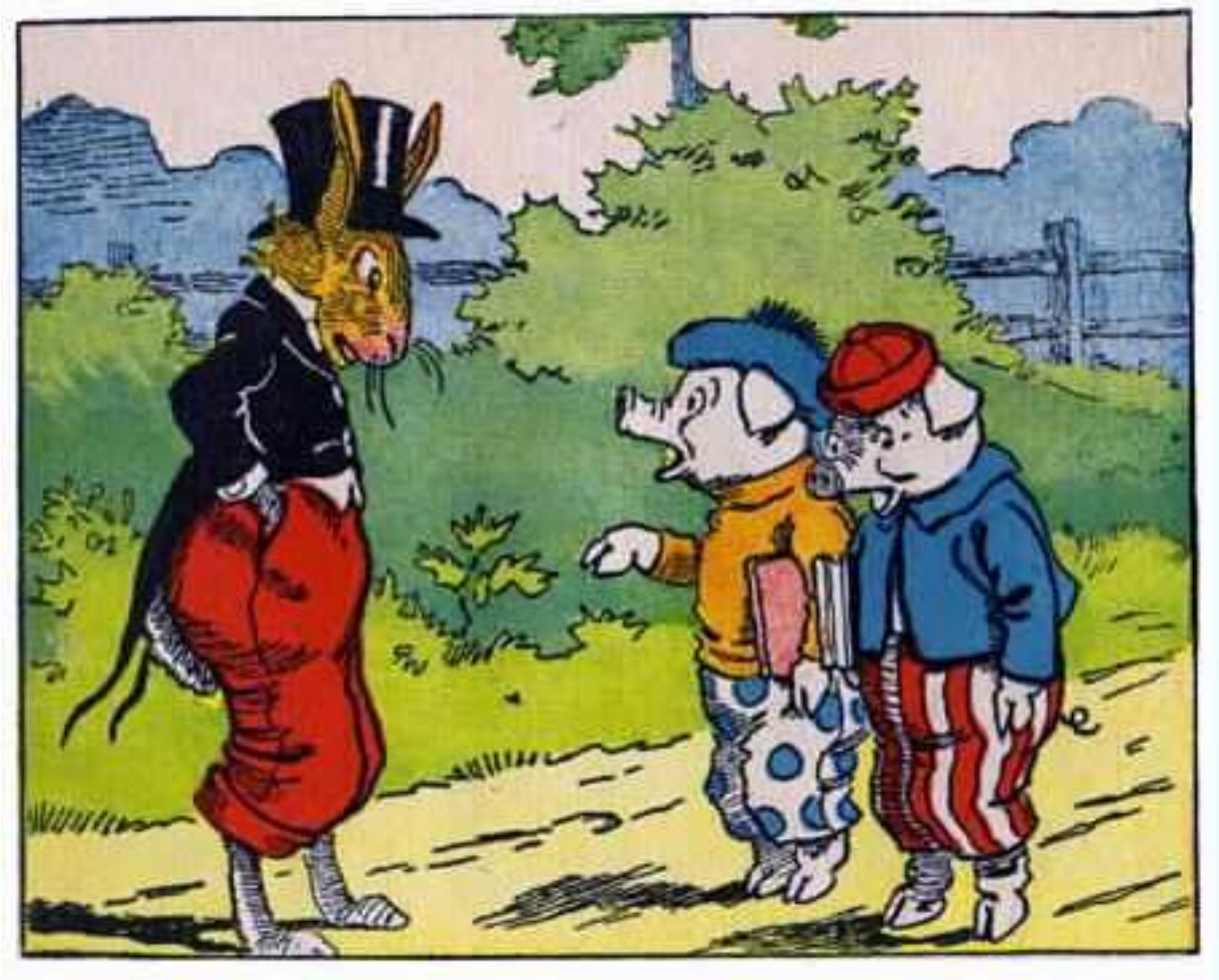

יום אחד, כשדוד וויגלי הארנב דילג דרך החורשות, פגש את קורלי ואת פלופי החזירונים חוזרים מבית הספר.
"למה אתם חוזרים מאוחר כל כך?" שאל הדוד.
"כי המורה אמרה לנו להישאר אחרי השעורים" מלמל קורלי.
"כי השתעשענו והיינו לא חמודים" הוסיף פלופי.
"הו-הו" אמר דוד וויגלי "אתם חייבים להתנהג יפה בבית הספר. מחר אבוא לשם ואראה לכם איך."

גברת עכבר המורה שמחה מאוד שדוד וויגלי מוכן היה לבוא לבית הספר ולהסביר לבנים ולבנות איך להתנהג יפה. ולכן הארנב הופיע למחרת ליד שולחן המורה.
אבל.. אתם יודעים איך זה. ג'קי הכלבלב לא יכול היה להתאפק וניסה את צינור הנשיפה שלו. "זיפ!" פגע אפון ישר בקצה אפו של דוד וויגלי והוא הרגיש שוב כמו ילד.
"הו-הו" אמר דוד וויגלי בקול כשהאפון נחת על אפו "על זה אתנקם בך, ג'קי!"

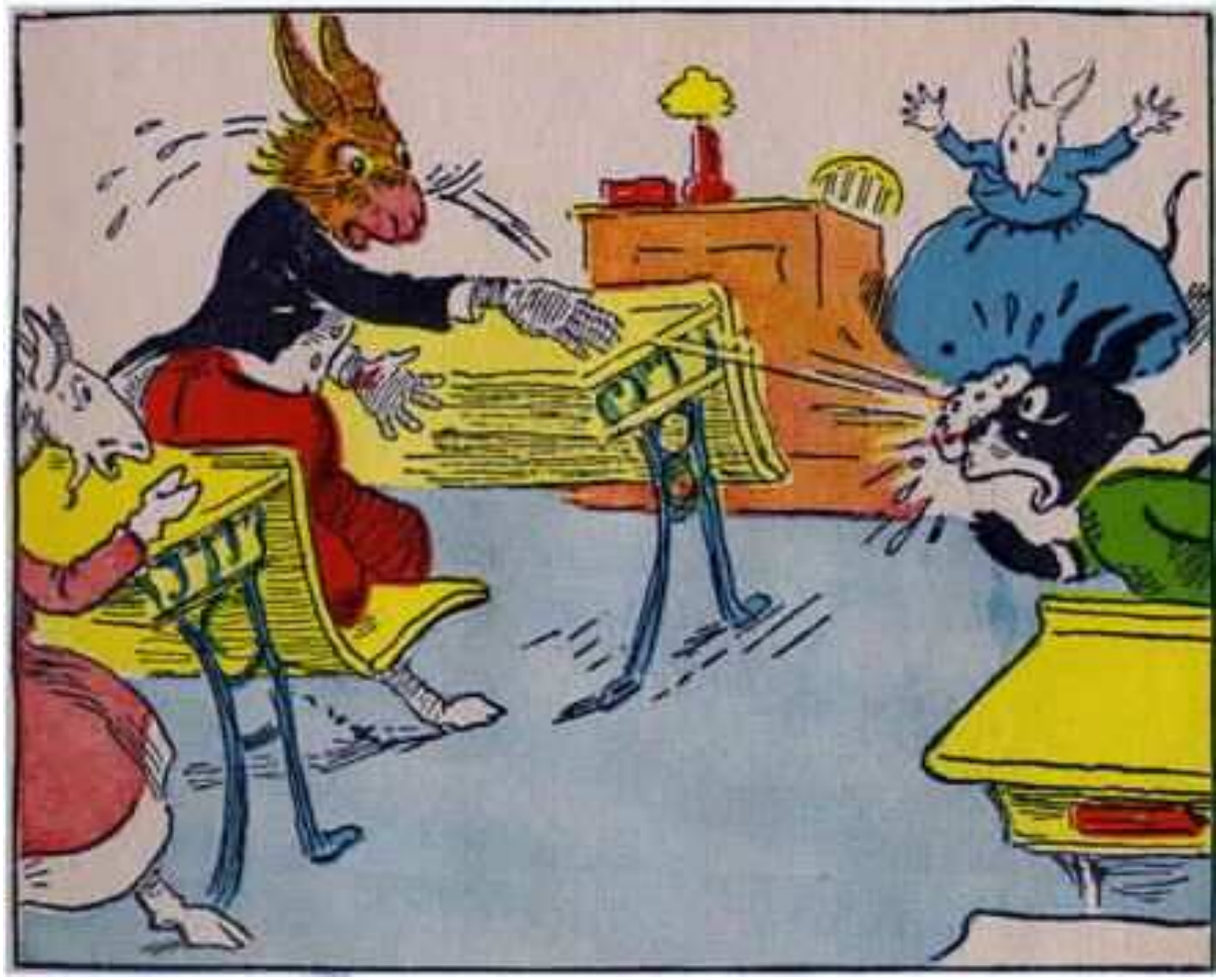

ואז הוא שכח לגמרי שבא הנה כדי להראות לתלמידים איך להתנהג יפה, והשליך את הספוג המחיקה על ג'קי הכלבלב.
"דוד וויגלי, אני מופתעת מאוד!" קראה המורה העכברית "למה עשית זאת?"
אך דוד וויגלי לא אמר כלום.
"אני מבקשת שתבוא הנה ותתיישב בספסל הקדמי" אמרה המורה "באת כדי להראות לתלמידים שלי איך להתנהג בבית הספר ובעצמך אתה מתנהג גרוע מכל הצעירים האלה."

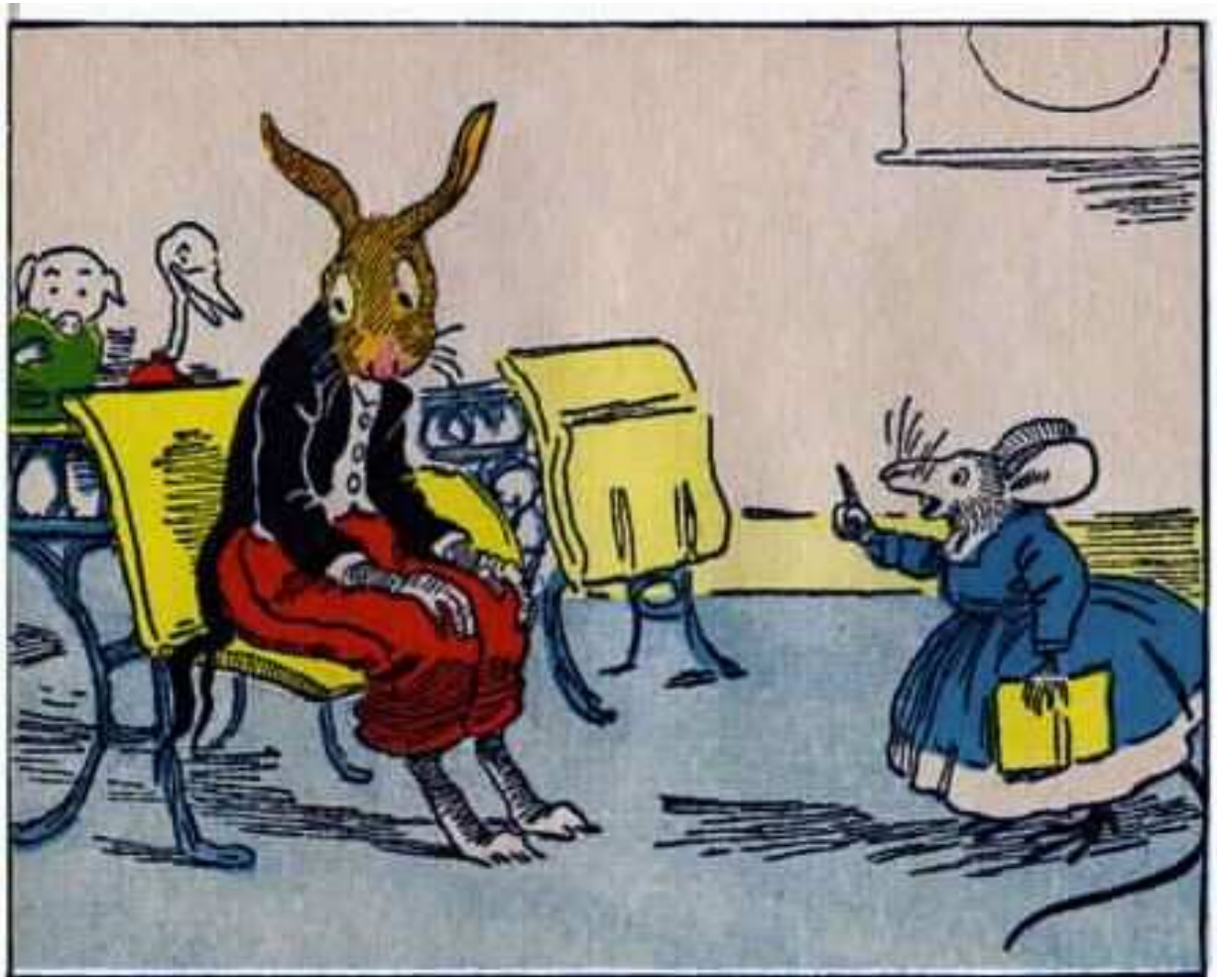

הארנב התיישב בספסל קדמי אך לא סיפר שאפון של ג'קי פגע באפו.
"דוד וויגלי אינו מלשין" חשבו החזירונים.
"עכשיו, כשדוד וויגלי יושב במקום שממנו לא יכול לעשות כל תעלול" אמרה עכברית המורה "נוכל לחזור לשעורים."

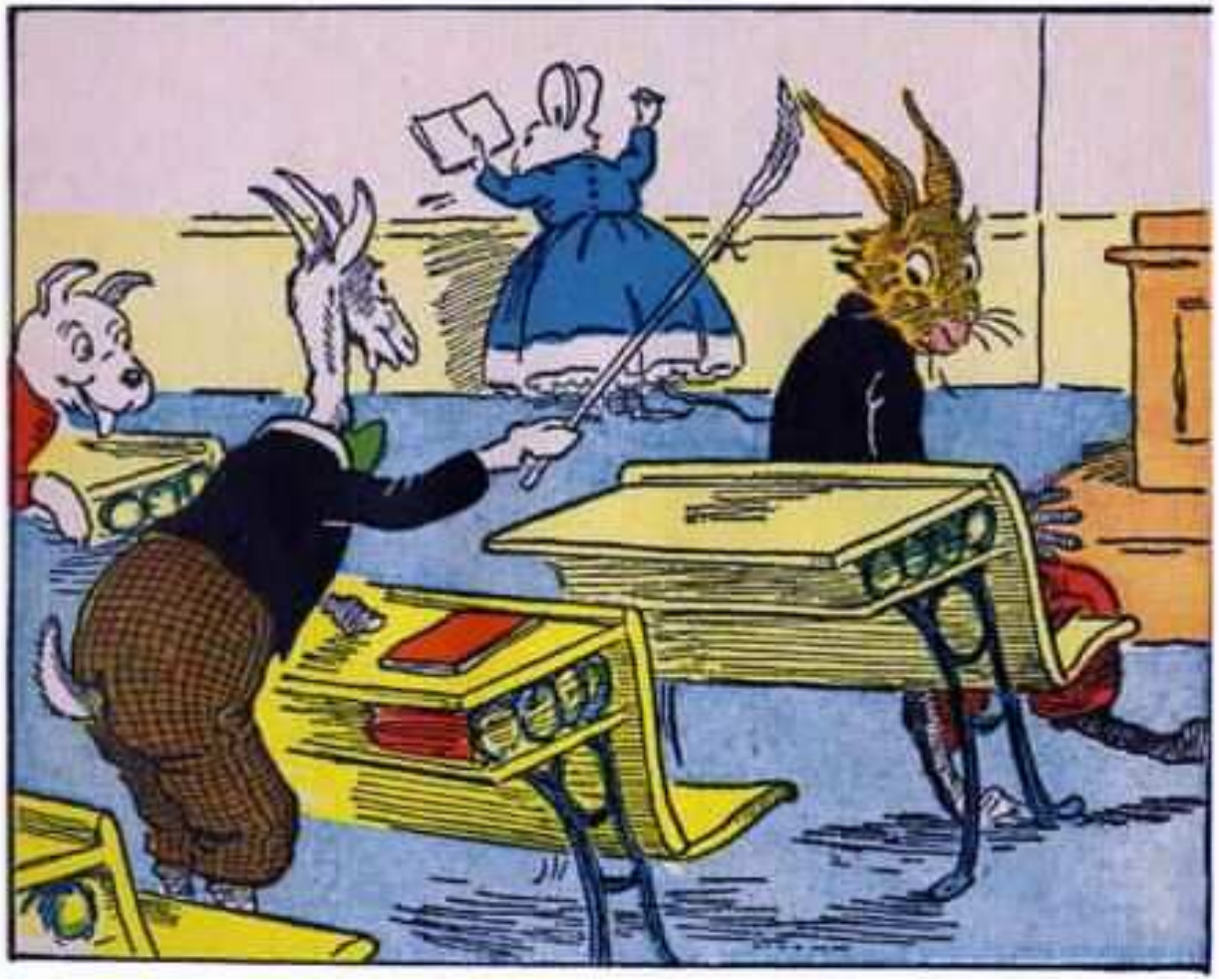

אך כשהמורה הסתובבה וניגשה ללוח, בילי התיש שם נוצה על מקל ארוך והתחיל לדגדג את אוזנו הארוכה של הארנב. זה היה יותר מדי בשביל הדוד. הוא הסתובב, הביט בחומרה על בילי וקרא "בילי, עכשיו אני אדגדג לך!" הוא שכח לגמרי שנמצא כעת בבית הספר, אחז במקל ונתן לבילי דחיפה בבטן. "הו-הו" התחיל לצחוק התיש.

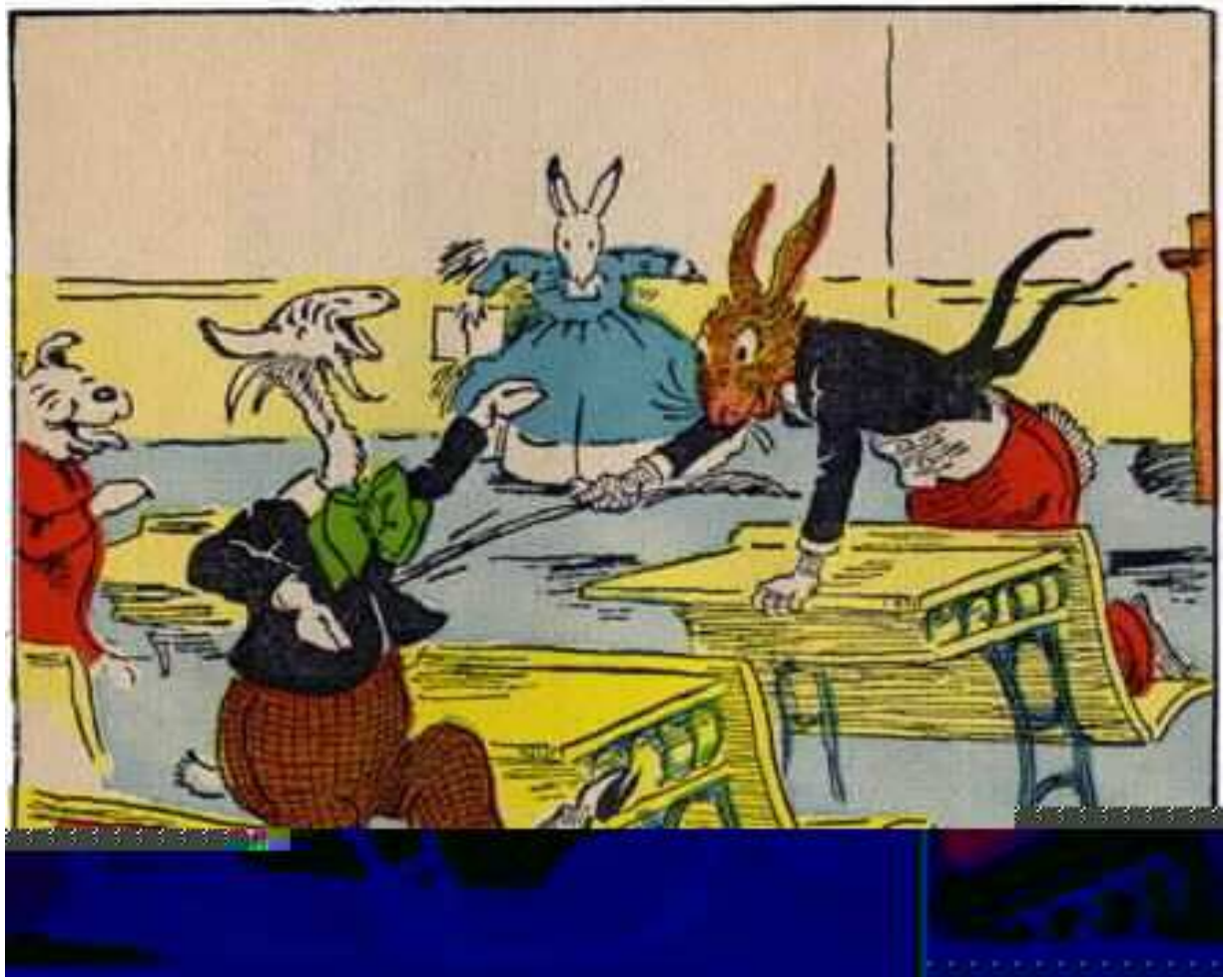

"דוד וויגלי, אתה מפתיע אותי"
קראה המורה הקטנה "מדוע דגדגת לבילי במקל הזה?"
כיוון!" ענה הארנב ולא הוסיף. הוא לא רצה להלשין על בילי. באמת לא!
"אני מצטערת, אבל עכשיו תעמוד בפינה" אמרה המורה "אינך מביא לתלמידים שלי כל תועלת."

דוד וויגלי נעמד בפינה.
ובדיוק אז, כשהמורה רצתה ללמד את הכיתה לשיר, נשמע רעש ליד הדלת ולחדר פרץ התנין הקשקשן הזקן.
"וי לנו!" קראה המורה.

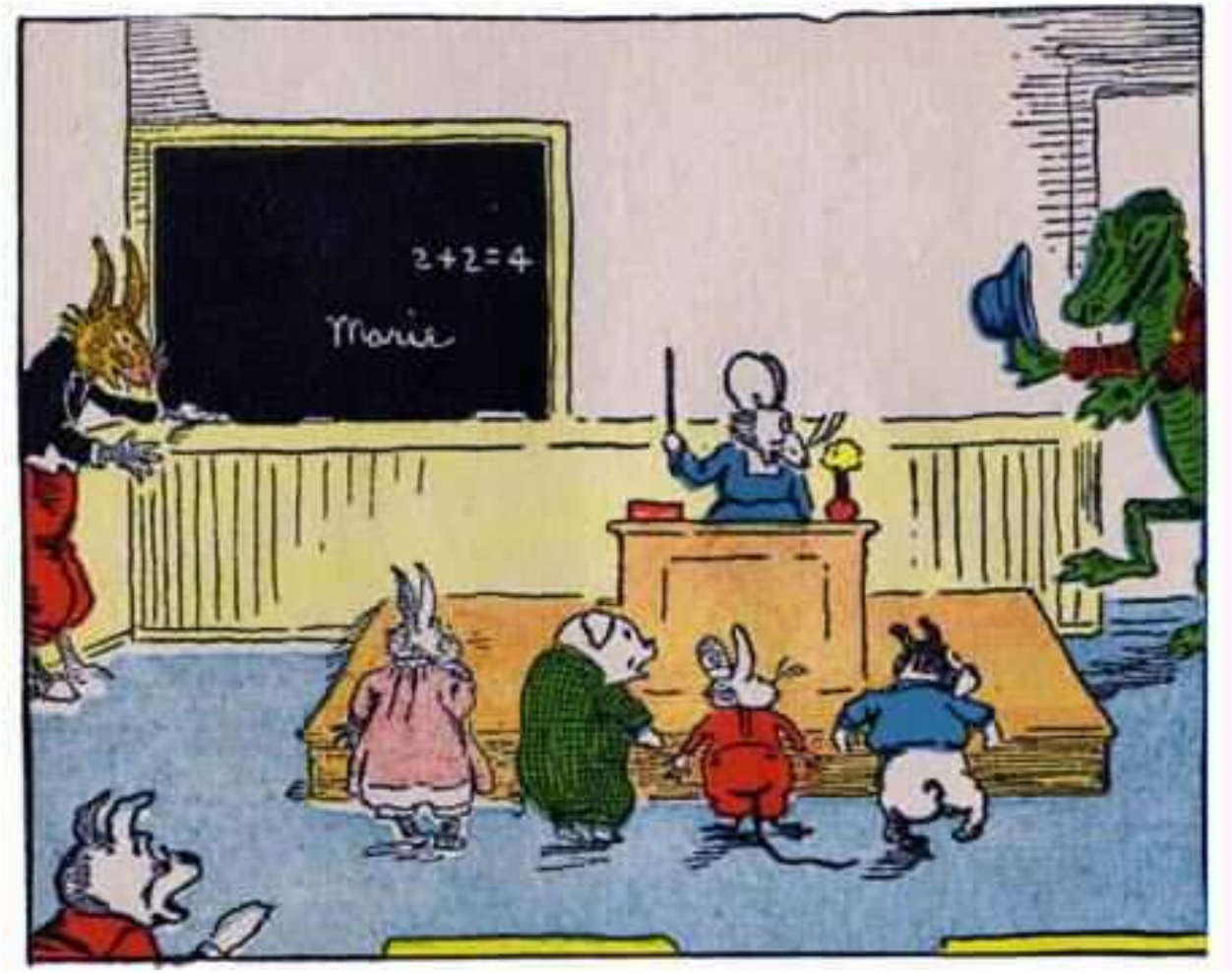

"אל תפחדו" נהם התנין "אני רק רוצה לנגוס מאוזנו של דוד וויגלי" והיצור המקושקש התחיל להתקדם אל הארנב.
אבל ברגע שכמעט ותפס אותו, דוד וויגלי נשף על המוחק הספוגי ואבק הגיר פגע לתנין הנבזה בעיניים, באף ובפה.

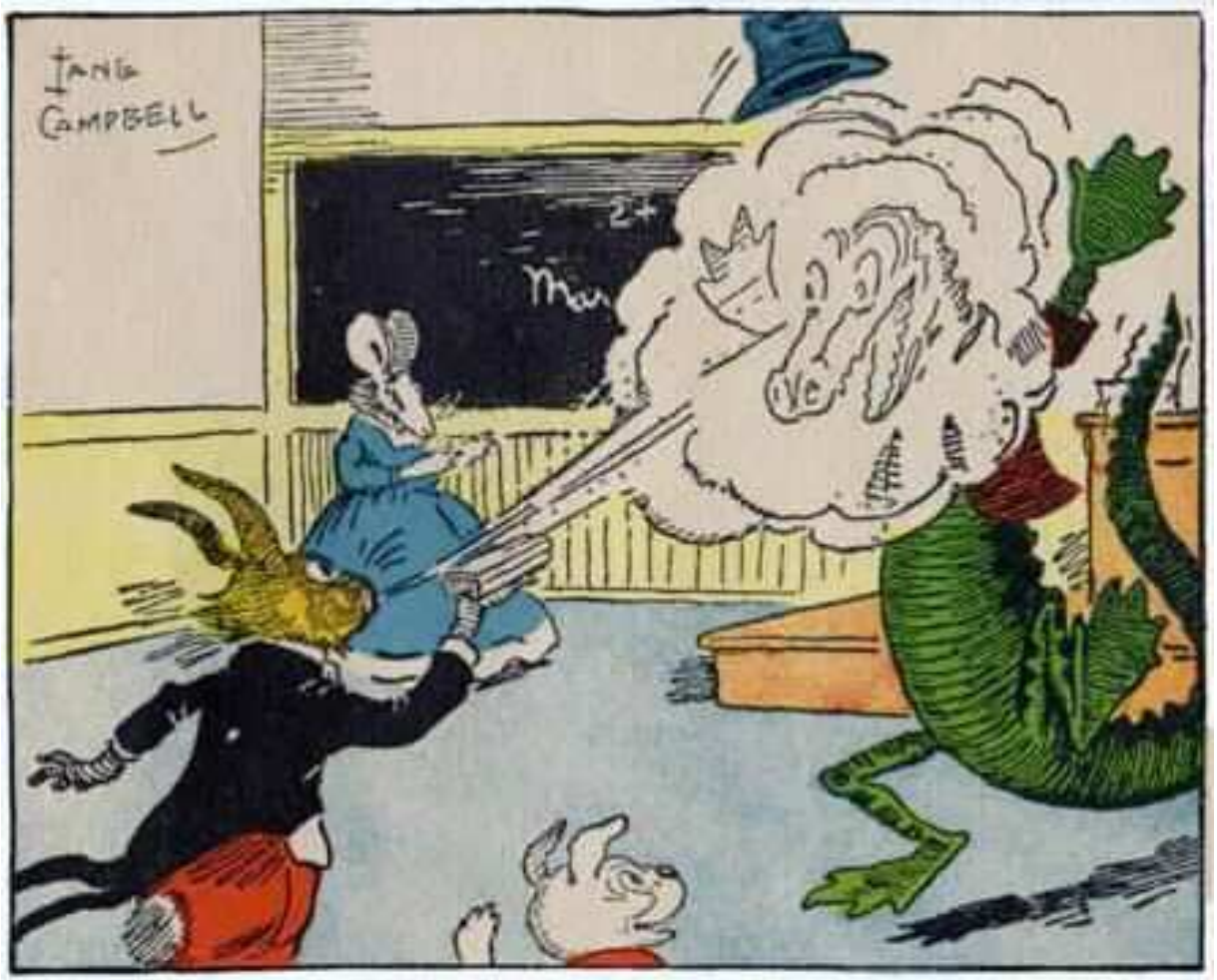

"אטשי! אטשי!" התעטש התנין. הוא נתן קפיצה גדולה ונעלם דרך החלון.
"דוד וויגלי, אסלח לך הפעם, כי הצלת אותנו מהתנין הרע הזה" אמרה המורה.
"הידד לדוד וויגלי!" קראו כל התלמידים.